

Rad imam Trzin, Trzin pa mene

Vsredo, 1. avgusta, bo sedanji trzinski župnik g. Pavle Krt nastopil novo službo kot duhovni pomočnik v župniji Domžale. Ta novica je presenetila marsikaterega Trzinca, gospod Krt pa je, ko sva se pogovarjala o tem, skomignil z rameni in rekel: »To je pač tako. Vedno pride dekret z višjih položajev, in jaz sem se jih vedno držal.« Ob tem pa v očeh le ni mogel skriti sence otožnosti. Zamenjal je že vrsto župnij in vedno, ko se je vživel v okolje, je dobil ukaz nadrejenih, in je moral na novo delovno mesto.

»Ampak to bo bolj žametna zamenjava. Sem že dve leti upokojen, zdaj bom šel za pomočnika v sosednjo župnijo, od tam pa prihaja mlad duhovnik, ki bo poslej z novimi močmi vodil to našo faro.«

Pavle Krt se je med drugo svetovno vojno, 29. marca 1942, rodil kot osmi otrok v kmečki družini v Podjeljsju nad Kamnikom. Po šolanju v Mekinjah, Kamniku, Pazinu in v Ljubljani je prvo duhovno službo začel opravljati v Šmartnem pod Šmarno goro. Po enem letu je bil premeščen na Vrhniko. Ravno je dobro začel delovati, med drugim je ustanovil mladinski pevski zbor, ki mu je bil v posebno veselje, saj so »peli kot škranjčki«, pa je po dveh letih dobil ukaz, da mora na župnijo v Štango pri Jančah. Ker pa tamkajšnji župnik ni želel zapustiti župnije, so Pavla Krta premestili v Staro Cerkev pri Kočevju. Z veseljem se spominja tamkajšnjih ljudi, ki so bili v glavnem priseljenci iz Prekmurja in od drugod, saj so mu prinesli veliko topline in lepih spominov: »Bili so duhovno lepi ljudje.« Vendar tudi tam ni mogel dolgo ostati. Po treh letih so ga premestili v Bistrico pri Trziču, kjer je umrl župnik, župnija pa se je utapljala v dolgovi. V treh letih mu je uspelo dolgove odpraviti. Spet so se izkazali ljudje, saj so upniki večino dolga kar odpisali. Vmešala pa se je narava, saj je katastrofalni potres, ki je prizadejal Posočje, krepko zatresel tudi kraje nad Trzičem. Cerkev je potrebovala obnovo, in spet je bilo treba denarja, še več pa dela. Ljudje so veliko naredili sami, pa tudi g. Krt je pri tem moral krepko zavihati rokave in poprijeti za najrazličnejša dela.

Po 18 letih vodenja tamkajšnje župnije se je ob sveti birmi, ki so jo pripravili, predstavniku ljubljanskih cerkvenih oblasti g. Prestorju pošalil, da je v Bistrici dosegel polnoletnost, že 14 dni zatem pa je prejel odlok, da je premeščen v Trzin. Kot Ka-

mničanu mu naš kraj ni bil povsem neznan, pa tudi njegov brat Janez je takrat na našem območju opravljal zavarovalniške posle. Gospod Pavle pravi, da sta se takrat z bratom šalila, da sta kot Janez Krstnik in Jezus, saj je tudi Janez Krstnik najprej »pripravil teren« za gospodov prihod. V Trzinu je bil še zlasti vesel dobro organizirane mladinske skupine, saj ima izredno rad mladino, všeč pa

mu je bilo tudi, da je bil bližje svojim domačim hribom, ki jih ima nadvse rad. Trzinci so ga dobro sprejeli in prav rad se vključuje tudi v trzinsko družabno življenje. Navdušen je nad bogatim dogajanjem v Trzinu, še zlasti nad kulturnimi prireditvami. Trudil se je, da je tudi trzinska cerkev po svoje prispevala h kulturnemu življenju kraja. V cerkvi so pripravili celo vrsto koncertov, dobredelnih prireditev in drugih kulturnih dogodkov, na njegovo pobudo pa so pripravili tudi nekaj izletov po romarskih poteh, na primer na Svete gore. Že 15 let pa vsako leto tudi povabi Trzince k sveti maši na planino pod Košutno, nedaleč od Krvavca.

Pavle Krt je že kot otrok zahajal na tisto planino, saj so imeli njegovi starši tam pastirski stan in so na njej vsako leto pasli živino. Ko sva govorila o gorah, pa so iz nje ga privreli tudi težki spomini. S prijatelji iz semenišča se je za novo leto leta 1961 podal s smučmi s Kriške planine proti koči na Košutni. Čeprav je snežilo, so verjeli v

izboljšanje, na zadnji strmini pod planino pa jih je presenetil plaz. Pokopal je Franca Urbanijo in komaj 13 letnega Janezka Prodnika. Urbanijo so izkopali, ker je iz snega gledal kos njegove odeje, Janezka pa niso uspeli najti. Prožili so se še drugi plazovi, zato so se morali umakniti in šele čez deset dni so gorski reševalci fantka s sondiranjem odkrili pod snegom. Pavle Krt še vedno ne more pozabiti tiste prizora, ko so našli Janezka mrtvega, hladnega, a s spokojnim izrazom na obrazu. »Bil je kot angelček! In to je resnično tudi bil.«

G. Krt je v življenju doživel in spoznal še marsikaj hudega, vendar z vero ter iskarnjem lepega in medčloveške ljubezni premaguje tudi trenutke preizkušenj. Hribom se tudi kasneje ni odrekel. Povzpел se je na celo vrsto vrhov, dobro in rad pa tudi smuča.

Pravi, da domžalske župnije še ne pozna dobro, a bo sprejel, kar mu bo ponudila. Doda, da je v Trzinu doživel veliko lepega, da pa bo njegovega naslednika čakalo tudi dosti dela. Fasada trzinske cerkve že nekaj časa kliče po temeljiti obnovi. Ne ve, če se bo novi župnik takoj lotil obnove, verjetno bo za pripravo potreboval kar nekaj časa, tako da z deli vsaj še eno leto verjetno ne bodo začeli. Tudi na duhovnem področju ne bo zmanjkalo dela, saj se Trzin vseeno širi. Pred leti je g. Krt v pomoč pri svojem delu dobil dr. Bogdana Dolenca. Ta mu je, ob tem da je še predaval na fakulteti in opravljal druga dela, precej olajšal delo, vendar mora v zadnjem času zaradi zdravstvenih težav mengeškega župnika kar precej pomagati v Mengšu.

Ko sem g. Krta vprašal, če se bo kaj vračal v Trzin, mi je odgovoril, da verjetno ne. Tudi v druge kraje, kjer je opravljal duhovno službo, se ne vrača več. »Ne zdi se mi prav, da bi se še vmešaval v življenje tistih krajev. Ne želim mešati štren svojim naslednikom, naj opravljajo svoje poslanstvo brez vmešavanja drugih.« Ob koncu pa je pribil: »Rad imam Trzin, Trzin pa mene!« Naj tako ostane še naprej. Prav gotovo bo g. Krt številnim Trzincem ostal v prijetnem spominu.

Miro Štebe

Vabilo

Naš gospod župnik Pavel Krt odhaja na novo zadolžitev v župnijo Domžale.

Trzinci se bomo od njega poslovili v nedeljo, 29. julija, po enajsti maši pred župnijsko cerkvijo.

Vsi ste lepo povabljeni, da se srečanja udeležite.